

KULTUR SCEN

RECENSION · MISANTROPEN

Nicolas Bro som Alceste och Sonja Richter som Célimène på Grønnegårds Teatret.

En trivsamt misantrop utan överraskningar

TEATER

Misantropen

Av Molière. Översättning: Jesper Kjær. Regi: Madeleine Røn Juul. Scenografi, kostymer: Manfred Blaimauer. Koreografi: Peter Friis. I rollerna: Nicolas Bro, Sonja Richter, Mads Wille, Laura Bro, Patrick Baurichter, Charlotte Fich, Jens Sætter-Lassen, Nicolai Jørgensen, Steen Stig Lommer. Grønnegårds Teatret, Köpenhamn, 4/7

■ Ett stenkast från Nyhavns överhettade högsommarmyller brer oväntade gömslen av grönska ut sig bakom de imponerande fasaderna. I de forna palatsen på Bredgade huserar nu museer och andra institutioner och på köpet öppnas också trädgårdarna mellan huskropparna för allmänheten.

Som Designmuseets vackra innergård, kantad av lindar, som i trettiosex års tid fungerat som sommarscen för Grønnegårds Teatret. Här har man presenterat två uppsättningar årligen med tyngdpunkten lagd vid den klassiska komedin. Holberg förstås men också en försvarlig dos Shakespeare och Molière.

Också ensemblen rymmer säkra kort med skådespelare kända från film och

tv. Som dragplåster i årets uppsättning av Molières "Misantropen" ges exempelvis Nicolas Bro och Sonja Richter, flankerade av Mads Wille och Charlotte Fich.

Medan förra sommaren var en katastrof för friluftsteatern med sin kavalkad av regn och rusk, ger årets väder bästa möjliga förutsättningar för upplevelsen på innergården. Någon extra ljussättning utöver den nedåtgående, gyllengula solen behövs egentligen inte under föreställningens första timma.

Också scenografin är reducerad till ett minimum, en terrass med marmorvita trappsteg och i övrigt trädgården just som den är. I stället är det på kostymerna den kombinerade scenografin och kostymören Manfred Blaimauer lagt krutet, där halten guld och glitter gör sitt för att definiera karaktären hos gestalterna.

Så kommer det sig att rättshaveristen Alceste (etttrigt gestaltad av Nicolas Bro) går i rätlinigt brunt medan hans rival markisen Oronte (Patrick Baurichter) är pyntad i broderier långt uppåt örönen. Mot den lätta surrealismen i den visuella praktiken står det övriga

"Mot den lätta surrealismen i den visuella praktiken står det övriga utförandet som är påtagligt traditionellt."

utförandet som är påtagligt traditionellt.

I Jesper Kjærs habila översättning och Madeleine Røn Juuls gedigna regi har Molière snärtigt tempo och friskt humör, men bjuder i övrigt inte på några överraskningar. Här finns anars åtskilligt värt att koppla till vår moderna tid. Som Alcestes stora kärlek, som mestadels består av slutshaming av den unga Célimène (Sonja Richter) och hennes sätt att leva.

När han vill göra henne till sin vill han också äga henne, inifrån och ut. När Malmö Stadsteater satte upp pjäsen 2013 prövades maktbalansen på ett intressant vis när rollerna bytte kön och Anneli Martini fick göra en härligt bitter Alcestine med den possessiva grälsjukan pysande ur mungiporna.

I könsbytet blev det groteska i anspråken synligt, ett enkelt och ändå avslöjande grepp som skänkte nytt liv åt klassikern. Några sådana avsikter har inte uppsättningen i Designmuseets solbelysta trädgård, som nöjer sig med att upprätthålla trivseln och traditionerna.

BOEL GERELL
teaterkritiker

CITY HORSES

KRÖNIKA

"City Horses" satte av genom Malmö i helgen.

Navet i sin egen värld. Levande verk galopperar in med nya perspektiv.

När tio minuter återstår till avspark i kvartsfinalen mellan Sverige och England är Malmös gator blåsta på folk. Bara ett par grupper dröjer sig kvar i skuggan av ryttarstatyn på Stortorget. Tre medelålders män med ölburkar i händerna som högljutt kommenterar omgivningen och en liten skara väntande kulturkonsumenter.

Över torget går en ung kvinna och jag hajar till när jag ser de magra benen i den korta kjolen. En småflickstunn kropp i höga klackar och bara håret som tillåts vara stort och yvigt över axlarna.

– Wow, snygging!

De tre männen höjer samstämt ölburkarna i en godkännande eloge och kvinnan ler osäkert tillbaka.

– Tack.

Ögonblicket därefter stormar de tjugo dansarna i Anna Källblads och Helena Byströms koreografi "City Horses" in på torget och de tre männen på trappan sätter hart när ölen i halsen av pur förvåning. Tjugo muskulösa hästkvinnor som sparkar med hovarna, slänger med manarna och frustar högljutt. Svettiga långt uppåt ryggar efter att ha galopperat genom stadens gator i två timmar, från Konsthallstorget via Folkets park och Möllevångstorget, Triangeln och Malmö museer.

Nu är de framme vid sin slutstation, stannar av och tar fart igen i en rasande galopp kring den i brons upphöjde Karl X Gustav och hans springare. Snart har de tre männen fått mål i munnen igen och kommentarerna stöcker sig i halsen på dem; om det löjliga i alltsammans, om hur kvinnorna betar sig, om hur de tar plats och gör sig till i det offentliga rummet. Och hur vi tittar, som om detta skulle vara något att titta på.

Själva tar kvinnorna ingen notis om vare sig oss i publiken eller de skrånande männen och förmodligen är det just detta som provocerar mest. Lojt faller de på knä och rullar sig på marken, totalt uppfyllda av sin egen njutning och gemenskapen i flocken. Och jag tänker på min yngsta dotter som fortfarande har tillgång till den där världen, där hon obehindrat kan tillåta sig att vara en vild häst. Sömlöst går hon från åttaårig flicka till djur, kastar stolt med nacken och rusar iväg utan en tanke på vad någon annan tycker. Tveklöst navet i sin egen värld och fullt upptagen av sin egen fantasi. Någonstans på vägen från då till nu förlorar de flesta av oss det perspektivet och börjar se oss själva utifrån, med andras ögon. Precis som vi censurerar våra lekar och drömmar och anpassar dem efter förväntningarna.

I Anna Källblads och Helena Byströms koreografi tecknas kvinnorna fysiskt starka och stolt självsäkra, precis som män i alla tider avbildats inom den offentliga konsten. Och under min vandring i deras spår öppnas mina ögon också för de befintliga verken, från Tony Craggs guldglänsande fallosar på Konsthallstorget till Axel Ebbes muskulösa ryggar på Möllevångstorget och Bjørn Norgaards kraftfulla män vid Triangeln, som i sina händer bär stadens värv.

Historia och tradition och mönster som fortsätter att upprepa sig. Och kanske är det inte fler upphöjda gestalter i brons våra städer behöver, inte ens om de är kvinnor. Utan rörliga och levande verk som liksom staden förändras och ger plats för nya perspektiv och drömmar.

BOEL GERELL
författare och kulturjournalist